

ת"פ 54648/02/17 - מדינת ישראל נגד ג'ניפר גובר ט' 9057073

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 54648-02-17 מדינת ישראל נ' ט' 9057073 (עציר)

בפני כבוד השופט עמי קובו

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ג'ניפר גובר ט' 9057073 (עציר)

הנאשמת

ב"כ המאשימה: עו"ד שחף קליימן

ב"כ הנאשמת: עו"ד גלית בש

הכרעת דין

רקע

1. הנאשמת הואשמה בכתב האישום בעבירה של **יבוא סם מסוכן, לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973** (להלן: "**פקודת הסמים**").

2. **על-פי המתואר בעובדות כתב האישום, הנאשמת הינה אזרחית קוסטה ריקה. בתאריך 17.2.17 הגיעה הנאשמת לישראל ונחתה בנמל התעופה בן גוריון. באותה עת הנאשמת ייבאה לישראל סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל של 991.1 גרם, בכך שהסליקה את הסם בתוך חלקו הפנימי של תיק המיועד למחשב נייד, שהיה מצוי בתוך מזוודתה.**

3. הנאשמת כפרה בכתב האישום וטענה כי לא ידעה שיש סמים בתיק שלה. לטענתה, היא ילידת קוסטה ריקה, טיילה עם חברתה, ודיברו על הנסיעה המתוכננת שלה לישראל. מוכר תיקים שמע את השיחה וסיפר לה שהיא לא תיהנה בישראל, ואז הוא נתן לה את התיק במתנה. היא לקחה את התיק ושמה שם בגדי נשים כדי שלא יתפזרו במזוודה.

ראיות המאשימה

4. **הודעת הנאשמת מיום 17.2.17 (ת/1 ו-ת/1ב') - הודעתה כתובה ותמליל ההודעה.** מתמליל הודעת הנאשמת (ת/1ב') עולה כי הוסברו לנאשמת זכויותיה, והיא התייעצה עם עו"ד בטרם החקירה. הנאשמת מסרה כי היא הכירה את חברתה, פביולה, לפני שנים רבות בכנסיה (עמ' 4, ש' 14). היא אמרה לפביולה שבאה לטייל כי היה לה יום הולדת, וכן שאמה קנתה לה מחשב נייד בחודש דצמבר, ואז ניגש אליהם אדון שאינה מכירה ואמר "אני מוכר תיקים של מחשבים" (עמ' 4, ש' 23-24). הוא הציע לה לקנות תיק מחשב, והיא סירבה. אז המוכר אמר לה שייתן לה את התיק במתנה, היא סירבה, אך

הוא חזר על הצעתו. פעם אחת כשהייתה בארה"ב הוציאו לה את בגדים, מכיוון שהמזוודה חרגה מהמשקל, והכל היה זרוק, כולל הלבשה תחתונה, והיא התביישה. מאז היא תמיד מכניסה את ההלבשה התחתונה לתוך תיק. הנאשמת מסרה שהגיעה לישראל לרגל יום הולדתה, וכי רצתה להכיר את ישראל (עמ' 7, ש' 4-5). האירוע עם המוכר היה שבועיים קודם לנסיעה. לחברתה קוראים פבילולה והיא מניקרגואה (עמ' 8). במועד הפגישה עם המוכר טרם קנתה כרטיסים, אך ביררה את הכל באינטרנט (עמ' 8). המוכר שמע את השיחה שלה ושל חברתה בנוגע למחשב (עמ' 10, ש' 7-8). אמה קנתה לה מחשב בחודש דצמבר (עמ' 10, ש' 14). המוכר מוכר כל מיני סוגים של תיקים (ש' 19). המוכר הציע לה תיק מחשב, ולאחר שסירבה, הוא התעקש (עמ' 10, ש' 28). הוא אמר לה שהוא נותן לה את התיק מחשב במתנה, ואמר לה שכאשר תחזור מהטיול, שתבוא אליו (עמ' 10, ש' 38), ואז הוא ייתן לה כסף (עמ' 11, ש' 3), לאחר שתחזור מישראל. המוכר שמע את הדברים שהיא דיברה עם חברתה. היא הסכימה לקבל ממנו את התיק. היא פתחה את התיק שקיבלה מהמוכר, ולא היה בו שום דבר (עמ' 12). המוכר מלכתחילה ביקש ממנה עבור התיק 20,000 קולון. המוכר אינו ידיד של פבילולה (עמ' 14). היא רכשה את כרטיס הטיסה לישראל בחברת אייר פרנס שבוע לפני הטיסה, בקוסטה ריקה (עמ' 14). שילמה במזומן עבור הכרטיסים 762 אלף קולון (עמ' 15). היא רכשה את הכרטיסים יומיים אחרי המפגש עם המוכר בחוף הים (עמ' 16). זו הפעם הראשונה שהיא בישראל. אינה מכירה איש בישראל. הגיעה לשישה ימים, ולא יותר, בגלל העבודה ומשום שהיא לומדת באוניברסיטה. היא מרוויחה בעבודה 240 אלף קולון (עמ' 18). היא רצתה לשהות בישראל במלון "מומו" ולהגיע לים המלח. אינה יודעת באיזו עיר המלון (עמ' 18, ש' 36). היא לא ביצעה הזמנה של חדר במלון, אלא התקשרה ואמרו לה שתמיד יש חדרים (עמ' 19). יום במלון עולה 62 דולר. אמרו לה שיש סיורים. היא התקשרה למלון מ'קפה אינטרנט' שם יש שיחות למדינה אחרת (עמ' 20). היא לא הביאה עמה מחשב, אלא הלבשה תחתונה בתוך תיק המחשב שקיבלה. זאת משום שבמקרה שהיה לה בארה"ב הוציאו לה את ההלבשה התחתונה. יש לה רשימה של המקומות שבהם רצתה לבקר (עמ' 21, ש' 7-8). הביאה עמה 700 דולר ו-300 ₪ שהמירה. המירה את הכסף יומיים לאחר שרכשה את הכרטיסים (עמ' 22). יש לה חשבון בנק, ללא כסף (עמ' 22). היה לה כסף משום שתמיד חסכה. הנאשמת נשאלה מה שמו של הבחור ששלח אותה לישראל, והשיבה ששמו "יצחק" (עמ' 26, ש' 34-35).

5. הודעת הנאשמת מיום 20.3.17 (ת/15-ת/16) - הודעת הנאשמת ותמליל החקירה - מסרה

שהסמים אינם שלה. קנתה את כרטיסי הטיסה בחברת אייר פרנס בסאן חוזה. אינה זוכרת את המחיר ששילמה עבור הכרטיסים. החקירה הופסקה כדי לאפשר לנאשמת להיוועץ עם באת כוחה, וחודשה לאחר ההיוועצות (ש' 16-20). בהמשך שמרה הנאשמת על זכות השתיקה.

6. הודעת הנאשמת מיום 23.2.17 (ת/18-ת/19) - הודעת הנאשמת ותמליל החקירה - טרם

החקירה התייעצה הנאשמת עם באת כוחה. מסרה שהסמים אינם שלה. מסרה שפאולה היא חברתה שמוכרת בשמים ודברים נוספים (ת/19, עמ' 2, ש' 28-38). נשאלה מי זה אייזיק, ותחילה מסרה שאינה מכירה אייזיק (עמ' 4, ש' 22), ובהמשך מסרה שאיזיק נתן לה את התיק במתנה (עמ' 4, ש' 27-28). אין קשר בין אייזיק לפאולינה/פאולה (עמ' 4, ש' 34-36). נשאלה מדוע בחקירתה הראשונה מסרה שאיזיק מכר לה את התיק, והייתה אמורה לשלם לו כשתחזור מהביקור בישראל (ת/18, ש' 19-20), והשיבה כי הוא רצה למכור לה את התיק, והיא לא הסכימה, אז הוא נתן לה אותו במתנה (ת/18, ש' 21-22; ת/19, עמ' 5, ש' 7-9). מסרה כי הייתה עם חברתה פבילולה בכיכר, והמוכר היה שם, היא דיברה עם פבילולה, וסיפרה לה שבחודש דצמבר אמה נתנה לה מחשב במתנה, ואז אייזיק הגיע והציע

לה לקנות את התיק (ת/18, ש' 23-25; ת/19, עמ' 5-6). המוכר שמע שהיא צריכה לטוס, וזה היה יום הולדתה, אז הוא נתן לה תיק במתנה (ת/18, ש' 27; ת/19, עמ' 7). הוא שמע את השיחה שלה עם פביולה, בה היא סיפרה לפביולה שהיא צריכה לטוס (ת/18, ש' 29; ת/19, עמ' 7). אינה מכירה את אייזיק, ולא ידעה את שמו, אלא פביולה אמרה לה את שמו (ת/18, ש' 31; ת/19, עמ' 8). כאשר נשאלה על כך שבחקירתה הקודמת אמרה שהתכוונה לשלם לו כשתחזור מהטיול בישראל, השיבה שאיזיק אמר לה שהוא ייתן לה בחינם, והוא גם ישלם לה על התיק, כשהיא תחזור מישראל (ת/18, ש' 32; ת/19, עמ' 8). הנאשמת אישרה כי "זה לא נורמלי" שמשהו שביקש למכור לה תיק, יחליט בסוף לתת לו אותו בחינם, ואח"כ אף יסכים לשלם לה על התיק שהוא בעצם שלו (ת/18, ש' 35-36; ת/19, עמ' 9). היא לא באה לישראל עם מחשב נייד, אלא שמה בו את הבגדים התחתונים שלה (ש' 38-41). הגיעה לישראל עם התיק של המחשב הנייד מכיוון שהיא שמה כל דבר בתיק אחר, תיק אחד לנעלים וקרמים, תיק לתחתונים וחזיות ובמזוודה את יתר הבגדים. לטענתה שמה את הבגדים התחתונים בתיק הנפרד, משום שפעם אחת בארה"ב הוציאו לה את כל הבגדים מהמזוודה, ומאז החליטה להפריד. כאשר נשאלה מדוע לא לקחה תיק אחר או שקית, מסרה כי יש לה רק שלושה תיקים, ובתיק של המחשב לא נכנסות הנעליים ולכן החליטה לשים בו את הבגדים התחתונים (ת/18, ש' 47-50; ת/19, עמ' 10-11).

בנוגע לכרטיס הביקור של המלון, מסרה הנאשמת כי לפני הטיסה מצאה באיזו מסעדה את כרטיס הביקור הזה (ת/18, ש' 56-57; ת/19, עמ' 12). אינה זוכרת מתי זה היה, אך יש לה בבית עוד כרטיסי ביקור של עוד מלונות. זה לא היה סמוך לטיסה, אלא מלפני זמן (ת/18, ש' 58-61; ת/19, עמ' 13). התכוונה לישון באותו מלון בשהותה בישראל, ובדקה באתר שלהם, שמשלמים לפי יום (ת/18, ש' 63). טענה שלא ידעה על קיומו של הסם בתיק. רכשה את כרטיס הטיסה בחברת אייר פרנס, בסאן חוזה, מחיר הכרטיס היה 762 אלף קולון. היא שילמה עבור הכרטיסים במוזמן (ת/18, ש' 78-79; ת/19, עמ' 16). הלכה לקנות את כרטיס הטיסה לבד, אינה זוכרת באיזה תאריך. מסרה כי תמיד רצתה לבוא לישראל. החליטה לקנות כרטיס טיסה לישראל, כשידעה שיהיה לה חופש מהעבודה לשבוע (ת/18, ש' 89; ת/19, עמ' 17-18). רצתה לבקר בהרבה מקומות, אך הכי חשוב היה לה לבקר בים המלח (ת/18, ש' 91). בנוסף, רצתה לבקר במוזיאון, אך אינה יודעת את שמו, או היכן הוא נמצא (ת/18, ש' 93). רצתה לבקר בגליל ובירושלים, במקומות הקדושים לנצרות, אך לא הזמינה הדרכה כלשהי או הסעה (ת/18, ש' 98; ת/19, עמ' 19-20). במלון אמרו לה שאם היא רוצה הסעות יש אוטובוס או מונית. היא דיברה עם המלון שבוע לפני הטיסה, עם מישהו דובר ספרדית. התקשרה למלון מקפה אינטרנט (ש' 107). תכננה להישאר רק שבוע בישראל, משום שהיה לה שבוע חופש מהעבודה (ת/18, ש' 123; ת/19, עמ' 24). התקשרה מלכתחילה לשלושה מלונות, ורק במלון הזה היה מישהו דובר ספרדית (ת/18, ש' 129). אינה זוכרת את שם האדם שעמו דיברה במלון (ש' 133). לא ביררה עם נציג המלון פרטים מלבד הנסיעה לים המלח, וכן מסרו לה שהמלון קרוב לחוף הים. לא הזמינה מקום במלון, אלא אמרו לה שתמיד יש מקום, ומשלמים לפי יום. אם לא יהיה מקום, אמרו לה שיש להם מלון נוסף שם תוכל להיות (ת/18, ש' 139; ת/19, עמ' 26). הכסף הישראלי שנתפס עליה, בסך 950 ₪, הינו מבנק בקוסטה ריקה, היא נתנה 300 דולר, והמירו לה לשקלים. הדולרים שנתפסו עליה, בסך 700 דולר, הם מאביה שמקבל משכורת בדולרים, משום שהוא עובד עם תיירים, ודודה שלה מארה"ב שולחת להם דולרים (ת/18, ש' 147; ת/19, עמ' 27). לדבריה, היא שילמה על הטיסה, ואביה נתן לה כסף שיהיה לה לטיול. הייתה ברשותה רשימה כתובה של מקומות שבהם רצתה לבקר, והמשטרה תפסה את הרשימה (ש' 150-151). אינה יודעת את שם משפחתה של פביולה. הכירה אותה בכנסיה לפני כמה שנים (ת/18, ש' 155-156; ת/19, עמ' 29). פביולה מתגוררת בקוסטה ריקה, הן נפגשו

במקרה (ש' 160). היא הכירה אותה בכנסיה לפני שנים, אך לא ראתה אותה שנים (ש' 160). לא היו בקשר טלפוני. כאשר נשאלה מה הביא אותה לספר לפבילולה, שאותה לא ראתה מספר שנים, ולא הייתה בקשר עמה, שאמה קנתה לה מחשב, השיבה שפבילולה שאלה מה שלום אמה, והיא סיפרה שאמה קנתה לה התיק (הכוונה למחשב - ע.ק.) (ת/18, ש' 169; ת/19, עמ' 31). אייזיק שמע את השיחה, משום שהיה קרוב. אייזיק שמע את השיחה, ואז אמר שהוא רוצה למכור לה את התיק למחשב. אמה קנתה לה את המחשב במתנה בחודש דצמבר. אייזיק שמע את השיחה עם פבילולה, ושמע שהיא אמורה להגיע לישראל (ש' 195-197). אף אחד לא החזיק בתיק, מאז שקיבלה אותו מאייזיק. לא הייתה צריכה לפגוש אף אחד בישראל (ש' 212). אישרה שנראה לה חשוד שאייזיק ניסה לשכנע אותה לקבל את התיק (ש' 237-239). הכחישה שמסרה בחקירתה הראשונה שאייזיק הוא בן זוגה של פבילולה (ש' 242-244). הסבירה שאייזיק הבטיח לה כסף כשתחזור מהטיול, משום שהוא אמר שהיא לא תהנה מהטיול בישראל, וכשהיא תחזור הוא יהיה מוכן לשלם לה על התיק שלקחה ממנו (ש' 250-251). כאשר נשאלה אם אייזיק אמר לה כמה כסף ייתן לה כשתחזור, מסרה שאייזיק אמר שייתן לה כמה שהיא תרצה, אפילו 2,000 דולר (ש' 252-253). נשאלה על כך שבגרסתה הראשונה אמרה שאת הכסף הישראלי קיבלה בחברת התיירות, ואח"כ אמרה שאת הכסף המירה בבנק, ומסרה כי גרסתה היא שאת הכסף המירה בבנק (ש' 256-258). לדבריה היה לה כסף לטיול, בשווי של כ-3 משכורות, מחסכון, ומכסף שמשפחתה נתנה לה. היא מתגוררת עם אמה (ש' 269). העדיפה מלון בתל אביב, ולא בירושלים או באזור ים המלח, בשל הקרבה לנמל התעופה, והשעה שבה הגיעה לישראל (ש' 270-276).

7. **ת/21 - דו"ח חדירה לטלפון הנייד של הנאשמת, ולהתכתבויות ה- WhatsApp שלה. נמצאה התכתבות בינה לבין פאולה, שבה פאולה מוסרת: "שלום חמודה, אני צריכה לשלם ביום חמישי הבא, רק שתדעי", והנאשמת משיבה: "אין בעיה, אני אביא לו". לא נמצא אדם בשם "אייזיק".**

עדויות המאשימה

8. הוגש דוח פעולה שערכה **לינוי עמרם** (להלן: "**גב' עמרם**") (ת/4). לפי הדוח בתחקור ראשוני של הנאשמת הובהר כי זאת הפעם הראשונה שלה בישראל והיא הגיעה לטייל. ניגשה עמה לחדר החיפוש, ובמהלך החיפוש נתקלה בתיק של מחשב נייד ובו הלבשה תחתונה, ללא מחשב נייד. כאשר רוקנה את התיק הרגישה כובד לא סביר לתיק ריק, ביצעה דקירה של אחת הדפנות ובקצה המחט נתגלה חומר לבן. תיעדו את המשך החיפוש בווידאו. באחת הדפנות נמצא החומר החשוד כסם. הנאשמת דוברת ספרדית, והעדה תקשרה עמה, אך כדי להודיע לה על מעצרה, הזמינה מתורגמנית, וכעבור 20 דקות הגיעה גב' נועה ולנסי, אשר תרגמה לנאשמת את ההודעה על מעצרה ואת ההודעה על זכויותיה. בהמשך הגיעה עובדת נוספת בשם קמילה בן אליאס.

גב' עמרם העידה בבית המשפט. לדבריה היא שימשה ראש צוות בילוש ביחידת הסמים בנתב"ג. היא מצאה את הסמים בתיק המחשב (פרו' 25.12.17, עמ' 15, ש' 24). ברגע שתפסו את החומר החשוד כסם, הזמינה מישהו שיתרגם לנאשמת את זכויותיה לספרדית (שם, עמ' 14, ש' 26-27). תחילה תרגמה נועה ולנסי (עמ' 16). לאחר הקראת הזכויות בוצע חיפוש על הנאשמת (עמ' 17). לאחר מכן, התחלפו המתורגמניות, והגיעה מתורגמנית בשם קמילה בן אליאס (עמ' 17).

9. **מר גיא דיין** (להלן: "**דיין**") רשם דוח פעולה (ת/11). על פי דוח הפעולה, הנאשמת דוברת ספרדית, הגיעה לארץ לטיול וזו הפעם הראשונה שלה בישראל. הגיעה מקוסטה ריקה לישראל, דרך פריז. לינוי עמרם מצאה את המחשב, ובו חומר חשוד כסם. לינוי עמרם עצרה את המשך הטיפול,

והתחילה לתעד את הנעשה. בהמשך הגיעה מתורגמנית, בשם נועה ולנסי, ולאחר שזו נאלצה לעזוב, הגיעה מתורגמנית בשם קמילה בן אליאס.

דין העיד בבית המשפט. הוא מתנדב ביחידת הבילוש בנתב"ג. היה בצוות שערכ את הנאשמת. הוא היה נוכח בחדר בעת שלינוי עמרם ביצעה את החיפוש במזוודה, וכאשר הגיעה המתורגמנית (פרו' 25.12.17, עמ' 20). תחילה תרגמה נועה, ולאחר מכן קמילה. דין אינו דובר ספרדית.

10. **מר לירן סגל** (להלן: "סגל") העיד בבית המשפט. היה בלש בנתב"ג. עיכב את הנאשמת. במהלך החיפוש התגלה תיק המחשב שהכיל חומר חשוד כסם (פרו' 25.12.17, עמ' 23). הוא תיעד את פתיחת התיק בווידאו. בעקבות לינוי עמרם, גם הוא הרגיש שהתיק כבד יחסית (עמ' 23, ש' 21-29). מדובר בתיק מחשב ניד (עמ' 24). הזמינו מתורגמנית לספרדית, שהסבירה לנאשמת את זכויותיה (עמ' 24, ש' 17-18). עובדת בטחון בשם נועה, שדוברת ספרדית, הזהירה את הנאשמת, ושימשה כמתרגמת (עמ' 25, ש' 11-15). בתשאול הראשוני הנאשמת מסרה שבחור בשם אייזיק מסר לה את תיק המחשב במתנה בקוסטה ריקה, כמה ימים לפני הנסיעה. הנאשמת מסרה שהיא מכירה את אותו אייזיק דרך חברה משותפת בשם פביולה (עמ' 25, ש' 17-20). היו ברשות הנאשמת שטרות ישראליים וכרטיס ביקור של מלון בתל אביב. שאל את הנאשמת כיצד כרטיס הביקור הגיע אליה, והיא מסרה שדרך חברת הנסיעות (עמ' 25, ש' 23). לגבי השטרות הישראליים, תחילה היא מסרה שקיבלה מחברת הנסיעות, ולאחר מכן היא שינתה את גרסתה ומסרה שקיבלה אותם מהבנק (עמ' 25, ש' 27-29). היא ענתה שאינה יודעת מה מכיל התיק, ולטענתה אייזיק הביא לה אותו במתנה, והבטיח לה כסף תמורתו (עמ' 25, ש' 31-32). סגל שאל אותה איך יכול להיות שהיא תקבל תמורה על משהו שהיא קיבלה במתנה, והיא אמרה "אייזיק משוגע" (עמ' 26, ש' 1-2). בהמשך הועברה הנאשמת ליחידה החוקרת. הנאשמת שינתה בהמשך את גרסתה ומסרה שאמה קנתה לה מחשב ניד ללא תיק, ובאחת הפעמים שהסתובבה בחוף הים, מכר לה אדם שאינה מכירה את תיק המחשב (עמ' 26, ש' 24-26). הנאשמת מסרה שהיא קיבלה כרטיס ביקור של מלון בתל אביב בשם "מומו" מחברת התיירות (עמ' 27, ש' 3-6). תחילה היא מסרה שקיבלה את שטרות הכסף מחברת התיירות, אך בהמשך שינתה את גרסתה ומסרה שהיא הוציאה את הכסף מהבנק (עמ' 27, ש' 6-8). הנאשמת טענה שהיא מתכוונת לבקר במקומות הקדושים בירושלים ובצפון, ובפועל ההזמנה שלה הייתה למלון בתל אביב (עמ' 27, ש' 13-15). מניסיונו של סגל, על פי רוב כאשר אנשים מעוניינים להגיע לצפון או לירושלים הם מזמינים מקום באותה עיר (עמ' 27, ש' 22). הנאשמת הסבירה לו שהיא חשבה שהמקומות קרובים זה לזה (עמ' 28, ש' 2-3). הנאשמת ציינה שיש לה יום הולדת בתחילת השבוע, והטיסה היא מתנה ליום ההולדת (עמ' 29, ש' 2-3).

מר סגל העיד בחקירה נגדית ומסר כי במקום עוכבו עוד שניים אחרים, כאשר תחילה הוא הלך עם האחרים, ולינוי עמרם הלכה עם הנאשמת (עמ' 31). בעת שנכנסו לחדר המעוכבים, סגל וגיא ביצעו חיפוש בנוגע לשני המעוכבים האחרים, ולינוי עמרם ביצעה חיפוש בקשר לנאשמת. לאחר שלינוי עמרם מצאה את החומר החשוד כסם, סגל תיעד את המשך החיפוש בווידאו (עמ' 33). פנו לאחראי הביטחון וביקשו מתורגמן לספרדית, ונשלחה עובדת בשם נועה (עמ' 34). הוא הקריא לנאשמת את הזכויות שלה, והמתורגמנית תרגמה (עמ' 35). נאמר לה שיש לה אפשרות להיוועץ עם עורך דין (עמ' 35, ש' 13-14). לא רשם בזמן אמת את תשובות הנאשמת (עמ' 36). בהמשך נועה יצאה, וקמילה החליפה אותו בתרגום (עמ' 37). האירוע התחיל בשעת חצות, הוא רשם את הדוח בסוף האירוע, בשעה 04:00 (עמ' 39). הדוח נרשם רק כעבור זמן בשל קושי אובייקטיבי של העד, ולכן

נרשם באופן ממוחשב (עמ' 40). כאשר צילם בוידאו את החיפוש, תיעד את המזוודה, ולא את הנאשמת (עמ' 44). מתן האפשרות בפועל להיוועץ בעורך דין הוא רק לפני תחילת החקירה במשטרה, ולא בשלב התשאול הראשוני (עמ' 44, ש' 23 - עמ' 45, ש' 5).

11. העידה גב' נועה ולנסי (להלן: "**גב' ולנסי**") (פרו' 25.12.17, עמ' 46 ואילך). עבדה בתקופה הרלוונטית בנתב"ג כבודקת ביטחוני. התבקשה לתרגם במהלך האירוע. היא תרגמה. היא דוברת ספרדית שמשפחתה מארגנטינה. מסרה כי היא שאלה את הנאשמת מהיכן התיק, והנאשמת ענתה שהייתה עם חברתה בחוף, והחברה הכירה חבר מסוים, בשם אייזיק-יצחק, שהוא מוכר תיקים, הן הסתכלו על תיקים, והוא ניסה לשכנע אותה לקחת את התיק הספציפי הזה. המוכר שכנע אותה לקחת את התיק הזה, בתקווה שהיא תרכוש בעתיד מחשב נייד (עמ' 47, ש' 24). הנאשמת כל הזמן שינתה גרסאות. בנוגע לכרטיס הביקור של בית המלון ברח' אלנבי בתל אביב, השיבה הנאשמת כי הלכה לסוכנות נסיעות, וסוכנות הנסיעות נתנה לה את הכרטיס (עמ' 47, ש' 26-29).

גב' ולנסי העידה בחקירה נגדית ומסרה כי היא זוכרת היטב את האירוע, משום שזו הפעם הראשונה שהשתתפה באירוע כזה (עמ' 48). הסבירה שתרגמה לנאשמת את זכותה לשמור על שתיקה, ושיש לה זכות לבקש עורך דין, ואם אין לה את הכסף או האמצעים אז המשטרה, המדינה, תספק לה (עמ' 49, ש' 1-13). הנאשמת הבינה את תוכן האזהרה (עמ' 49, ש' 15). הנאשמת אמרה לה שאינה מבינה מדוע היא נעצרה (עמ' 49, ש' 23-25), והייתה מופתעת מכך שמצאו את הסמים אצלה במזוודה (עמ' 26-27). הנאשמת מסרה שהיא קיבלה את התיק במתנה מאותו אייזיק, שאמר לה שכשיהיה לה כסף, היא תחזיר (עמ' 50, ש' 31-32). הנאשמת מסרה שהיא שמה בתיק המחשב את בגדיה התחתונים, כדי שלא יתפזרו לה. הנאשמת אמרה שאין לה מחשב נייד ושיום יבוא ויהיה לה, ואולי אמה תקנה לה (עמ' 51, ש' 14-15). בתום המשמרת שלה, החליפה אותה קמילה בתרגום (עמ' 51). הנאשמת נשאלה את מי היא אמורה לפגוש בישראל, והשיבה שאינה מכירה כגון אף אחד (עמ' 53). הסבירה לה שמוטב שתאמר את האמת, כדי שלא תשב בכלא (עמ' 53, ש' 7-8). הנאשמת לא נראתה בלחץ (עמ' 53). הנאשמת סברה שאם היא תוותר על תכולת התיק, אז יאפשרו לה לחזור לארצה (עמ' 53). גרסתה הייתה שהסמים אינם שלה, ושהיא לא ידעה שיש סמים בתיק (עמ' 54).

12. העידה גב' קמילה בן אליאס (להלן: "**גב' בן אליאס**") (פרו' 25.12.17, עמ' 54 ואילך). עבדה כבודקת ביטחונית, ונקראה לתרגם. העדה דוברת ספרדית, משפחתה מארגנטינה. הנאשמת סיפרה לה שהייתה בים עם חברתה, ניגש אליה מוכר כדי למכור לה תיק, היא לא רצתה, המוכר שמע שהיא עומדת לטוס לישראל, היא אמרה שאינה צריכה, והמוכר אמר לה שבכל זאת, הוא נותן לה את התיק במתנה. מסרה שהגיעה לישראל למטרות תיירות, שמעה שיפה בישראל, רצתה לראות את ים המלח וירושלים, אמורה לשהות בתל אביב, במלון-הוסטל, שאינה זוכרת בדיוק את שמו (עמ' 56).

13. העיד מר שאול בש (להלן: "**מר בש**") (פרו' 25.12.17, עמ' 56 ואילך). בחקירתו הנגדית מסר שאינו זוכר האם ביקשו לבצע בדיקת טביעות אצבע (עמ' 59). אישר כי באחת החקירות שהנאשמת שמרה על זכות השתיקה, ובחקירה בתאריך 23.7.17, השיבה לשאלות (עמ' 60). בחקירה מיום 20.7.17 הנאשמת מסרה שהיא שותקת בהנחיית הסניגורית שלה, משום שהמשטרה לא המתנה להגעת הסניגורית לחקירה (עמ' 62).

עדות הנאשמת

14. **הנאשמת העידה להגנתה** (פרו' מיום 28.12.17, עמ' 13 ואילך). **בחקירתה הראשית** מסרה כי

היא מקוסטה ריקה, הגיעה לישראל כתיירת לרגל יום הולדתה. לומדת רוקחות ועובדת בתחום (עמ' 14). הגיעה לישראל לטיול דתי, להכיר את המקומות הקדושים לנצרות. כאשר הגיעה לישראל, נעצרה. שאלו אותה אם יש לה התנגדות שיבדקו את חפציה, והיא הסכימה. שאלו אותה כמה ימים היא תישאר בארץ, ואז העבירו אותה לחדר אחר, הוציאו את תכולת מזוודתה, ואמרו לה שמצאו סמים בתיק שלה, והיא השיבה שהסמים אינם שלה. המתורגמנית הסבירה לה שהיא צריכה להגיד את האמת, לחצו עליה לחתום על מסמכים שאינה יודעת את תוכנם. לאחר מכן התחלפה המתורגמנית. שאלו אותה כמה ימים היא תישאר, והיא מסרה ששבוע. ביקשה ללכת לשירותים ולא אפשרו לה, אלא רק בלווי שוטרת. לקחו אותה לבית חולים, ואמרו לה שיש לה משהו בבטן, אך היא מסרה שאין לה כלום. לאחר מכן שוחח עמה עו"ד. בהמשך הובאה לבית המשפט (עמ' 15).

היא קיבלה את תיק המחשב מאדם שאינה מכירה בחוף הים. היא הלכה לבקר את אמה בסוף השבוע, הלכה לקניות, ופגשה חברה שלה מלפני המון שנים, במקום הזה. חברה שאין לה כבר קשר עמה. החברה התחילה לשאול אותה שאלות על החיים שלה, ומה שלום אמה. אמה חולה. היא נשארה לשוחח עם החברה, והיה אדם שעבר שם, שמוכר תיקים. זהו מקום תיירותי. הוא הגיע, ושאל אותה אם היא רוצה לקנות ממנו תיק. היא סיפרה לחברתה, פביולה, שהיא עומדת לנסוע, והמוכר שוב הציע לה לקנות תיק (עמ' 16). היא השיבה בשלילה, והוא נשאר באזור שלהם. אז הוא שמע שיש לה יום הולדת, ושהיא עומדת לנסוע, והציע שהיא תקבל את התיק במתנה, ללא תשלום. היא שוב השיבה בשלילה, אך הוא המשיך. היא ופביולה ישבו על הספסלים, באזור חוף הים, למוכר יש שם דוכן. הוא נתן לה את התיק במתנה. התיק לא היה כבד. היא לקחה את התיק ונסעה הביתה. לאחר מכן החליטה לבוא לישראל. פעם קרה בקוסטה ריקה שהמכס עצר אותה, וביקשו שתוציא את מה שהיא צריכה, ונתנו לה שקית, ומאז החליטה שכל פעם שהיא נוסעת, תשים בתיק קטן, נעליים, תמרוקים וקרמים, ובעוד תיק תחתונים וחזיות. זאת כדי שאם יעצרו אותה, היא לא תצטרך להוציא את הדברים (עמ' 17, ש' 13-24). באותו מקרה הייתה צריכה לקחת את הכל בשקית, ואנשים הסתכלו על השקית, ויכלו לראות מה יש לה.

היא קיבלה את התיק לידיה, הסתובבה אתו גם בלימודים וגם בעבודה, והתיק לא הרגיש כבד (עמ' 18). יש לה מחשב נייד, מחודש דצמבר שלפני הטיסה. את התיק קיבלה רק בחודש ינואר, לאחר מכן. היא השתמשה בתיק כדי לשים בו את המחשב הנייד. היא קיבלה את המחשב הנייד מאמה. המוכר התערב בשיחה החל מהרגע שהיא סיפרה שעומד להיות לה יום הולדת, והיא עומדת לנסוע. שתיהן שוחחו אתו. פביולה שאלה אותו לשמו (עמ' 19). החליפה את השטרות בבנק. הכחישה שמסרה בחקירה שהחליפה אותם בחברת התיירות (עמ' 19). לגבי הסוכנות מסרה שרק חיפשה שם כרטיס טיסה. לגבי כרטיס הביקור של המלון, היו לה בבית שלושה כרטיסים של כל מיני מקומות, ואינה זוכרת אם לקחה אותם משם או מסוכנות הנסיעות. יש גם מסעדה, שגם משם יכול להיות שלקחה אותם (עמ' 19, ש' 15-18). לפני הנסיעה לישראל היא בדקה הכול באינטרנט, בערך היכן היא רוצה לבקר, בדקה את המלון שהיה לה את כרטיס הביקור שלו ובדקה שהוא קרוב לשדה התעופה, מכיוון שהיא הגיעה בערב, ראתה באינטרנט שזה 20 דקות נסיעה. החליטה בלילה הראשון להתאכסן שם, ואח"כ תיראה (עמ' 20, ש' 1-2). מעולם לא השתמשה בסמים.

15. **בחקירתה הנגדית העידה הנאשמת** שהיא גרה בדירה עם חברים סטודנטים ובסופי שבוע מתגוררת עם אמה (פרו' מיום 28.12.17, עמ' 21). היא לקחה את תיק המחשב לעבודה. לפני שקיבלה אותו, הייתה לוקחת לעבודה את התיק שהיה לה במזוודה שבו היו הנעליים. בסה"כ יש לה רק שלושה תיקים (עמ' 21, ש' 29-32). רק בחודש ינואר אמרו לה בעבודה שיהיו לה 13 ימי חופשה

בפברואר (עמ' 23, ש' 3-4). במועד הגעתה לישראל, לא היה חופש מהאוניברסיטה, אלא הלימודים המשיכו (עמ' 23, ש' 30-32). היא הפסידה לימודים באוניברסיטה לשם החופשה (עמ' 24, ש' 1-3), אך מדובר רק ביום לימודים אחד (עמ' 24, ש' 5). בינואר כשנסו לה בעבודה שיש לה חופשה, היא עדיין לא הזמינה כרטיס (עמ' 24, ש' 10). היא רכשה את כרטיס הטיסה רק שבוע לפני הטיסה (עמ' 24, ש' 12-18). הודיעו לה על תאריך החופשה (מה- 13 בפברואר) באמצע ינואר, באותו שבוע היא בדקה באינטרנט, ובשבוע הראשון של פברואר קנתה את כרטיס הטיסה (עמ' 25, ש' 3-5). המצב הכלכלי בבית יציב (עמ' 25). כרטיס הטיסה עלה 762,000 קולון, בשווי של כשלוש משכורות חודשיות שלה (עמ' 26). היא תמיד חסכה כסף. נשאלה לכמה זמן הגיעה לישראל, והשיבה למשך שבוע, וכאשר נאמר לה שהגיעה למשך 5 ימים, מסרה שאינה זוכרת. הסבירה שמדובר בשבוע, כולל הטיסות (עמ' 27). הגיעה למעט זמן, לקחה מספר ימי חופשה לפני הנסיעה, ומספר ימים לאחריה. התכוונה לראות את ירושלים, תל אביב וים המלח. לדבריה, הייתה לה רשימה של מקומות במזוודה, וזאת על אף שמדוחות השוטרים, הרשימה לא נמצאה. התכוונה לנסוע לטיולים חד יומיים בירושלים או בים המלח (עמ' 28). לא היה לה תכנון מסודר לגבי היעדים (עמ' 29). החלום שלה היה להגיע לים המלח, אך אם תל אביב הייתה מוצאת חן בעיניה, ייתכן שהייתה נשארת שם (עמ' 30). רצתה ללכת למוזיאון, אך אינה זוכרת לאיזה מוזיאון והיכן (עמ' 31). הביאה עמה בנוסף לכסף מזומן גם כרטיס חיוב (עמ' 31). אמה אינה עובדת, מכיוון שהיא חולה (עמ' 31). לטענתה התרגום בתשאל הראשוני לא היה מלא (עמ' 32). לדבריה, פביולה אינה מכירה את אייזיק (עמ' 33), והיא לא אמרה בחקירותיה אחרת (עמ' 33). לגבי כרטיס הביקור של המלון, אינה יודעת אם מצאה אותו במסעדה או במשרד הנסיעות (עמ' 33). לגבי שטרות הכסף הישראליים, טענה שהמירה אותם בבנק, והכחישה שמסרה בחקירה קודמת שהמירה בסוכנות הנסיעות (עמ' 33, ש' 27-31). רצתה את המלון בתל אביב, משום שבררה שהוא במרחק של כ- 20 דקות נסיעה משדה התעופה, ומשום שהנחיתה שלה הייתה בשעה מאוחרת (עמ' 36). היא לא הזמינה מראש את המלון, משום שהיא התקשרה למספר, מקפה-אינטרנט, והבחור שהיא דיברה איתו אמר לה שתמיד יש מקום (עמ' 37). נשאלה מדוע בחקירתה מסרה שלא הזמינה מלון משום שלא ידעה באיזה תאריך תגיע, והשיבה שאינה זוכרת מדוע כתוב כך בחקירה (עמ' 37). לדבריה, ביום שבררה, עדיין לא ידעה באיזה יום ובאיזו שעה תגיע (עמ' 37). הוטח בה כי הזמינה את הכרטיסים ב- 7.2, ולדבריה השיחה עם המלון הייתה למחרת, אך השיבה שאינה זוכרת את התאריך שבו התקשרה למלון (עמ' 38). לא הזמינה מקום במלון, משום שידעה שבכל מקרה יהיה שם מקום (עמ' 38). התכוונה לישון באותו מלון לילה אחד (עמ' 38, ש' 28-29), ובהמשך התכוונה ללון קרוב יותר למקומות שאליהם התכוונה להגיע (עמ' 39, ש' 14). אינה יודעת את שם משפחתה של חברתה, פביולה (עמ' 40, ש' 13-14). הכירה אותה במקור בכנסיה (עמ' 40). ההיכרות עם פביולה הייתה מתקופת ילדותן (עמ' 41). אמה של הנאשמת חולה כבר 18 שנים במחלת הזאבת (עמ' 41). לא פגשה את פביולה מזה כ- 9 שנים, עד למפגש האחרון, ואף לא היו בקשר, אין לה את מספר הטלפון של פביולה (עמ' 42). בחודש ינואר פגשה במקרה את פביולה ליד הים, והן שוחחו, במפגש שבו התערב המוכר (עמ' 42). הן ישבו על הספסלים, במרחק שבין 5 ל- 10 מטרים מהדוכנים (עמ' 42). מדובר בשוק תיירים. באזור היו אנשים רבים (עמ' 42). הנאשמת סיפרה לפביולה שהיא מתכוונת לטייל בישראל (עמ' 44). שוחחו בקול רגיל (עמ' 45), ותוך כדי שיחה עבר המוכר, שהסתובב שם, והציע להן תיק (עמ' 45, ש' 32). המוכר בא אליהן עם הרבה תיקים (עמ' 46). שאל אם הן רוצות לקנות ממנו תיק, והן השיבו בשלילה, והוא הלך. לאחר מכן חזר שוב להציע תיק, ושוב הן סירבו. אז היא סיפרה שהיא מתכוונת

לנסוע ליום ההולדת שלה, והוא שוב הציע לה תיק. כשהיא שוחחה עם פבילולה, הוא עמד לצדה, והקשיב לשיחה (עמ' 46). לאחר ששמע שיש לה יום הולדת, אמר לה שייתן לה תיק במתנה (עמ' 47, ש' 4-5). **המוכר הציע לה כל מיני תיקים, והיא בחרה את התיק של המחשב** (עמ' 47, ש' 7). לדבריה, חברתה, פבילולה, אמרה לה שתנצל את ההזדמנות, ותיקח את התיק של המחשב הנישא (עמ' 47, ש' 10-11). התיקים הם במחירים שונים, והיא בחרה את התיק של המחשב הנישא, והוא נתן לה אותו. כאשר נשאלה האם קודם לכן המוכר הציע לה לקנות את התיק הספציפי השיבה תחילה בחיוב, ולאחר מכן בשלילה שלא דווקא את התיק הזה (עמ' 47, ש' 22-25). לדבריה, המוכר אמר לה שתיקח תיק אחד ליום ההולדת, ואז פבילולה הציעה שתיקח את תיק המחשב (עמ' 48, ש' 7-9). לדבריה היא סיפרה לפבילולה שאין לה תיק מחשב (עמ' 48, ש' 10-11). המוכר פרס בפניה את כל התיקים, והיא בחרה מהם תיק אחד (עמ' 49, ש' 13-15). הוא נתן לה את התיק במתנה בגלל יום ההולדת שלה (עמ' 49). הכחישה שמסרה בחקירותיה שהוא אמר לה שתשלם לו לאחר שתחזור מהארץ, וטענה שהיה ברשותה כסף באותו יום, והיה ביכולתה לשלם (עמ' 50). **המוכר אמר לה שכשהיא תחזור מישראל, הוא ישלם לה את כל הוצאותיה בישראל, היא אמרה למוכר שאינה יודעת כמה זה יוצא, ואז המוכר אמר לה \$ 2,000** (עמ' 50, ש' 17-21). מסרה כי היא יודעת ששמו של המוכר אייזיק, משום שפבילולה שאלה אותו לשמו תוך כדי השיחה (עמ' 51, ש' 7-12). מוכר אחר אמר שאייזיק קצת משוגע (עמ' 53). **אישרה כי התנהלות המוכר נראתה לה חשודה** (עמ' 53, ש' 23-24). כשהיא קיבלה את התיק, הוא לא הרגיש כבד (עמ' 54). היא לקחה את כל התיקים שלה במזוודה, בסך הכל שלושה תיקים (עמ' 54). לאחר האירוע בעבר שבו פתחו לה את המזוודה, טסה שוב לארה"ב, ואז שמה את הבגדים התחתונים בתיק השני, משום שלארה"ב לא הביאה קרמים, ולכן לא הייתה צריכה שלושה תיקים (עמ' 55). הנאשמת מסרה כי לא שמה את הבגדים התחתונים בשקית אטומה, משום שלא הייתה לה שקית בבית (עמ' 56). הנאשמת אישרה שקודם קיבלה את התיק מהמוכר, ורק לאחר מכן קנתה את הכרטיס (עמ' 57). טענה שאינה זוכרת כמה ימים חלפו בין הפגישה עם המוכר לתאריך רכישת הכרטיסים (עמ' 58). הנאשמת טענה שיש לה מחשב נייד, והכחישה שבתשואל הראשון אמרה שאין לה מחשב נייד (עמ' 61). טענה שאינה זוכרת של איזו חברה המחשב הנייד שאמה קנתה לה (עמ' 61, ש' 18-23).

בחקירתה החוזרת מסרה הנאשמת כי כאשר אמרה בחקירתה שמי ששלח אותה זה אדם בשם אייזיק, התכוונה שאייזיק הוא הבחור שנתן לה את התיק (עמ' 63).

טיעוני הצדדים

16. לטענת ב"כ המאשימה, עו"ד שחף קלינמן, אין מחלוקת כי החומר אשר נתפס בתיקה של הנאשמת, שהיה בתוך מזוודתה, הינו סם מסוג קוקאין. השאלה שבמחלוקת וטעונה הוכחה הינה האם הנאשמת ידעה שהיא נושאת ומייבאת סמים לארץ. לטענת ב"כ המאשימה גרסת הנאשמת הינה מיתממת רצופה בסתירות ולא ניתן לקבלה כמהימנה. לעומתה עדי התביעה העידו באופן מסודר ומהימן על השתלשלות הדברים ומדובר בעדים נעדרים אינטרס כלשהו למסור את הפרטים שמסרו.

ישנן סתירות רבות בין הגרסאות שמסרה הנאשמת - בחקירתה הראשונה (ת/1), שהוגשה בהסכמה, ללא חקירת העד, וללא שעלתה לגביה טענת זוטא, מסרה כי אייזיק הוא זה ששלח אותה ואמר שייתן לה כסף כשתחזור. יודגש כי באותה חקירה היא נשאלה בספרדית ועל כן הטענה לפיה לא הבינה מה היא נשאלת וענתה על דברים אחרים דינה להידחות. דברים אלו שמסרה אף מתיישבים עם הגרסה לפיה אייזיק הוא זה אשר נתן

לה את התיק ושהוא הבטיח לה \$2000 כשתחזור מישראל, טענה עליה חזרה גם במסגרת עדותה בבית המשפט. דברים אלו אף מתיישבים עם הטענה לפיה יומיים לאחר שקיבלה את התיק רכשה כרטיסי טיסה לישראל וזאת למרות שידעה על החופשה המיועדת כבר מאמצע חודש ינואר ולא עשתה דבר כדי לתכנן את החופשה. טרם התשאול הראשוני נתנו לנאשמת זכות היועצות והיא יודעה בדבר זכות השתיקה. במסגרת התשאול הראשוני לא הודתה הנאשמת, אלא מסרה גרסה ועל כן דוקטרינת הפסילה אינה חלה. בתשאול הראשוני מסרה כי קיבלה את התיק במתנה מאיזיק שאותו היא מכירה דרך חברה משותפת ושהוא הבטיח לה כסף. בהמשך שינתה את הגרסה וטענה כי אדם שאינה מכירה מכר לה את התיק. כמו כן מסרה כי את כרטיס הביקור של המלון בת"א והכסף הישראלי קיבלה בחברת נסיעות ובהמשך שינתה את גרסתה וטענה שהחליפה את הכסף בבנק מקומי בקוסטה ריקה ושאת כרטיס הביקור מצאה במסעדה. עדת התביעה נועה ולנסי העידה על הדברים שמסרה לה הנאשמת ואותם היא תרגמה. העדה מסרה כי היא דוברת ספרדית מהבית וכי על אף שלא תיעדה בכתב את הדברים הם נחרטו בזיכרונה מכיוון שהייתה זו הפעם הראשונה בה נכחה בסיטואציה מעין זו.

הנאשמת טענה שתכנן מסלול הטיול היה אצלה במזוודה, ואולם תיעוד כאמור לא נמצא. יודגש כי גם אם היה נמצא תיעוד כאמור לא היה בכך כדי לסתור את העובדה שייבאה סמים. בחקירה במשטרה מתארת הנאשמת שאיזיק שמע שהיא קיבלה מחשב נייד מתנה ושהיא מתכוונת לטוס לישראל, וניסה למכור לה את התיק ואח"כ נתן לה אותו מתנה. על כך חזרה גם בעדותה בחקירה ראשית, ואולם בחקירה הנגדית מסרה שהוא נתן לה לבחור איזה תיק שהיא רוצה והיא בחרה את התיק של המחשב הנייד על פי עצת חברתה. בחקירה במשטרה ובעדות מסרה כי אין לה היכרות עם איזיק ואולם בתשאול מסרה שיש קשר בין איזיק ופבילולה וכן בחקירתה (ת/19) עולה כי קיים קשר קודם לא ברור בין פבילולה לאיזיק בנוגע לגביית חוב.

גרסתה של הנאשמת אף אינה מתקבלת על הדעת בהיותה חסרת כל היגיון פנימי. הנאשמת מסרה כי כבר מאמצע ינואר ידעה על חופשה מתוכננת בישראל, חופשה אשר עלתה לה שלוש משכורות חודשיות והייתה החלום שלה ואליה היא חסכה כשנה. חרף זאת היא הגיעה רק ל-5 ימים, ללא כל תכנון מוקדם, מבלי להזמין מראש מלונות או סיורים ומבלי לערוך בירורים. על אף כל זאת בחקירתה הנגדית פתאום הייתה הנאשמת "שוות נפש" לאפשרות שלא תבקר בים המלח. העובדה כי הנאשמת הגיעה עם כרטיס ביקור של מלון מלמדת כי היא הגיעה במטרה לפגוש באותו מקום אדם ואינה מתיישבת עם הטענה לפיה קיבלה כרטיסי ביקור ממסעדה או מחברת נסיעות, שם לכל היותר מחזיקים עלוני פרסום ולא כרטיסי ביקור בודדים כפי שנטען על ידה. הנאשמת הגיעה ארצה לאחר טיסה ארוכה של 12 שעות, בשעות הלילה המאוחרות ועל אף זאת לא דאגה מבעוד מועד להזמין מקום בבית מלון. בחקירה נגדית טענה כי ידעה שיש במלון מקום ואולם בת/1 ובת/19 מסרה כי לא ידעה מתי היא מתכננת להגיע. הנאשמת עוד מסרה כי הפגישה עם איזיק הייתה במקום תיירותי הומה אדם. לא ברור כיצד במקום כזה שמע בכלל איזיק את השיחה שקיימה עם חברתה, ואף לא ברור מדוע אדם זר יאזין בקשב רב ויתערב בשיחה לא לו, ועוד ייתן במתנה תיק שהוא בדרך כלל מוכר עבור כסף. אין גם כל היגיון בטענה כי איזיק ניסה למכור לה את התיק וכשסירבה נתן לה אותו במתנה ועוד הבטיח שישלם לה כסף כשתחזור מישראל.

שני עדים שונים העידו על כך שהתיק היה כבד באופן שמעורר חשד. הטענה של הנאשמת לפיה לא הרגישה בכובד התיק משום שאינה מכירה את סוג התיק אינה מתקבלת על הדעת ולא צריך להיות מומחה לתיקים בכדי להרגיש שהתיק כבד מעבר לצפוי. לטענת הנאשמת לא חסר לה כסף ועל אף זאת יש ברשותה רק שלושה תיקים והיא החליטה לארוז בגדים תחתונים בתיק מחשב נייד. בטיוליה הקודמים היא הסתדרה גם ללא התיק

הזה באריזת חפציה. הטענה כי בשל התנסות לא נעימה קודמת החליטה לארוז את הבגדים דווקא בתיק מחשב נייד ולא בשקית אטומה או בתיק אחר, הינה גרסה שלא עולה בקנה עם השכל הישר. כלל לא ברור האם יש ברשותה מחשב נייד. היא אינה זוכרת שם של מחשב נייד ולדבריה אימה קנתה לה מחשב למרות שהיא אינה עובדת, ומהדברים שמסרה בתשאל עולה כי התיק ניתן לה כדי שבעתיד יהיה לה מחשב. כל אלו מוכיחים מעבר לכל ספק סביר כי הנאשמת הייתה מודעת לכך שהיא מביאה סמים לישראל או לכל הפחות עצמה את עיניה נוכח האפשרות על אף שחשדה בהתקיימותה.

17. לטענת ב"כ הנאשמת, עו"ד גלית בש, הנאשמת לא ידעה ולא חשדה כי בתיק המיועד לנשיאת מחשב הוחבאו סמים. ראשית, על המאשימה היה לבצע בדיקת טביעות אצבע על גבי הסמים, אשר היו מוסלקים בדופן התיק. בדיקה כאמור, שהינה חיונית ובסיסית במקרה כזה, עשויה הייתה להבהיר באופן חד משמעי את המצב הראייתי. מחדל זה צריך להיזקק לחובת המאשימה. במקרה זה הגנתה של הנאשמת קופחה משום שנגזלה ממנה האפשרות להוכיח כי היא לא זו ששמה את הסמים בתיק ולא ידעה על קיומם.

בניגוד לטענת המאשימה לפיה הנאשמת הודתה במסגרת חקירתה (ת/1ב), כאשר נשאלה מי שלח אותה והשיבה "אייזיק", הרי שאין המדובר אפילו בראשית הודיה. אפילו החוקר לא ראה בחקירתה כראשית הודיה. התשובות אשר ניתנו על ידי הנאשמת לחוקר נבעו מחוסר הבנה הדדי. ניתן לראות לאורך החקירה כי השניים אינם מבינים זה את זה וכי החוקר אינו שולט בשפה הספרדית על בוריה. עיון בתמליל במקביל לצפייה בתיעוד החזותי של החקירה מאפשר לראות שהדברים שמסרה אינם עולים כדי הודאה וכי בשלב שבו היא אומרת את השם "יצחק", היא סבורה שהחוקר מבקש ממנה לחזור על הגרסה ועל השם, אך היא אינה מודה כי נשלחה על ידי יצחק. התמליל מעיד על חוסר ההבנה ולא ניתן ללמוד ממנו על הודיה.

לא היה צורך בטענת זוטא משום שלא משתמע מאף אחת מההודעות של הנאשמת כי היא הודתה בביצוע העבירה. יש לתת משקל ראוי לעובדה שהעדויות נגבתה בשעת לילה מאוחרת, כאשר הנאשמת עייפה מאוד ללא מתן זכות היועצות ובהמשך היועצות עם עורך דין שאינו דובר את השפה. הנאשמת עמדה על חפותה לאורך כל חקירותיה.

לנאשמת ניתנה אפשרות לשוחח עם עו"ד אשר אינו מבין את השפה הספרדית ועל כן לא יכול היה להבהיר לה את זכויותיה ולייעץ לה. הדבר ניכר גם בתשובותיה לחוקר בהם ניכרת מצוקתה של הנאשמת. בהמשך, נחקרה הנאשמת על ידי היחידה החוקרת מבלי לחכות לבאת כוחה ולכן הונחתה לא למסור גרסה עד אשר תקבל ייעוץ. בחקירה שנערכה לאחר קבלת ייעוץ שיתפה פעולה ומסרה גרסה.

על פי הגרסה שמסרה במשטרה היא פגשה את חברתה בעת ביקורה בעיר הולדתה, הן השלימו פערים והנאשמת שיתפה אותה בכוונתה לבקר בישראל לכבוד יום הולדתה. אדם בשם אייזיק שמוכר תיקים התערב בשיחה, הביע את דעתו שלא תהנה בטיול וניסה למכור לה תיק. כשהיא סירבה הוא נתן לה אותו במתנה ואמר לה שכשהיא תחזור היא תסכים אותו שלא נהנתה מהטיול לישראל וכי הוא אף מוכן להתערב אתה כספית על כך. על גרסה זו חזרה הנאשמת גם בבית המשפט.

עדויות בבית המשפט הייתה קוהרנטית ואמינה. הנאשמת הבהירה כי היו בעיות עם התרגום וכי לא נתנו לה להשלים את כל מה שהיא אמרה וכי לא שינתה מגרסתה. הנאשמת אף התייחסה לטענה לפיה היא לכאורה הודתה בפני החוקר ואמרה כי היא חשבה שהוא מדבר עמה על משהו אחר, הוא צעק עליה והיא לא הקשיבה למה שהוא אומר.

הנאשמת אמרה כבר בתשאל הראשוני כי ערכה בירורים ויש לה תכנית מפורטת לטיפול. העובדה כי היה ברשותה כרטיס ביקור אינה נזקפת לחובתה ולא ניתן להשליך מסגנון המטייל הישראלי למי שמגיע ממדינה אחרת. המאשימה לא הוכיחה כי מטיילים אינם משאירים כרטיסי ביקור בקוסטה ריקה.

לא רק שלא ניתנה לנאשמת לפני התשאל זכות היועצות משום שלטענות החוקרים "תשאל זה לא חקירה" ויש לפסול את כל מה שנאמר בו, אלא תיעוד התשאל לא נוהל בצורה מסודרת, בזמן אמת ורישום מסודר של זכרון דברים נכתב רק ארבע שעות לאחר מכן. המתורגמנית קמילה בן אליאס אף תמכה בגרסת הנאשמת שלא אפשרו לה להסביר את עצמה. לפיכך, המאשימה אינה יכולה לעשות שימוש בגרסה שניתנה בתשאל כדי לערער על מהימנותה של הנאשמת שכן קיים קושי אמיתי להוכיח כי הדברים אכן נכתבו כפי שבפועל נמסרו.

לפיכך, לא הצליחה המאשימה לעמוד בנטל המוטל עליה ויש להורות על זיכוי של הנאשמת.

דין והכרעה

18. **בתיק דנן, הסוגיה היחידה הדרושה להכרעה נוגעת ליסוד הנפשי של העבירה, קרי:**

לשאלה אם הייתה הנאשמת מודעת לכך שבתיק המחשב שאותו נשאה עמה בעת שנכנסה לישראל היו סמים, או לכל הפחות חשדה כי כך הדבר ועצמה את עיניה נוכח אפשרות זאת. אין מחלוקת בנוגע להתקיימות היסוד העובדתי של העבירה. כלומר, אין מחלוקת על כך שהנאשמת הגיעה לישראל, כאשר במזוודתה נמצא תיק של מחשב נייד ובו מוסתר בדפנותיו סם מסוג קוקאין במשקל של 991.1 גרם.

19. לאחר ששמעתי את עדות הנאשמת, ובחנתי את יתר הראיות והעדויות בתיק, אין ביכולתי לתת אומן בגרסתה של הנאשמת לפיה לא ידעה או לא חשדה כי בתיק היו סמים. שוכנעתי כי הנאשמת ידעה בפועל שבתיק שברשותה, הוסתרו סמים, ולכל הפחות חשדה ועצמה את עיניה מפני אפשרות זו.

1. גרסת הנאשמת ומהימנותה

20. גרסתה של הנאשמת נעדרת הגיון פנימי ורצופה סתירות רבות ומשמעותיות, באופן אשר אינו מאפשר מתן אומן בה, וזאת מן הטעמים הבאים:

א. **ההבטחה של המוכר לשלם לה כסף לאחר שתחזור לישראל, כטענתה (ת/ב', עמ' 11, ש' 5-3; וכן פרו' מיום 25.12.17, עמ' 25, ש' 30 - עמ' 26, ש' 2), אינה מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר, אלא אם כן התשלום הינו בגין פעולת הבלדרות של הנאשמת, קרי: העברת התיק עם הסמים לישראל. כלומר, ככל שאכן היה מוכר בשם אייזיק שנתן לה את התיק במתנה, והבטיח לשלם לה כסף - סך של 2,000 דולר כטענתה - סבורני כי הנאשמת ידעה שהכסף אינו ניתן לה סתם כך ללא תמורה, אלא בגין ביצוע פעולה של בלדרות סמים עבור אייזיק.**

הנאשמת בחקירתה מיום 17.2.17 מסרה שהמוכר, אייזיק, אמר לה שכאשר היא תחזור מישראל ייתן לה כסף (ת/ב', עמ' 11, ש' 5-2). הנאשמת נשאלה בחקירתה ביום 23.2.17 (ת/ב' 18) נשאלה על כך שבחקירתה הקודמת אמרה שהתכוונה לשלם לאייזיק כשתחזור מהטיפול בישראל, והשיבה שאייזיק אמר לה שהוא ייתן לה את התיק בחינם, והוא גם ישלם לה על התיק כשהיא תחזור מישראל (ת/ב' 18, ש' 32; ת/ב' 19, עמ' 9, ש' 15-16). אין כל היגיון פנימי בכך שאייזיק יאמר לה שהוא ישלם לה על התיק, שהרי מדובר בתיק שלו, שהוא לכאורה נתן לה במתנה. ואכן, אף הנאשמת אישרה, כדבריה, ש"זה לא נורמלי" שמישהו שביקש למכור לה תיק, יחליט בסוף לתת לה אותו בחינם, ואח"כ אף יסכים לשלם לה

עמוד 12

על התיק שהוא בעצם שלו (ת/18, ש' 35-36).

לקראת תום אותה חקירה מיום 23.2.17 (ת/18) הסבירה הנאשמת שאיזיק הבטיח לה כסף כשתחזור מהטיול, משום שהוא אמר שהיא לא תהנה מהטיול בישראל, וכשהיא תחזור הוא יהיה מוכן לשלם לה על התיק שקיבלה ממנו (ש' 250-251). אף הסבר זה חסר כל היגיון. בסמוך לאחר מכן, נשאלה הנאשמת האם איזיק אמר לה כמה כסף ייתן לה כשתחזור, והנאשמת מסרה שאיזיק אמר שייתן לה כמה שהיא תרצה, אפילו 2,000 דולר (ש' 252-253).

בחקירתה הנגדית מסרה הנאשמת כי המוכר אמר לה שכשהיא תחזור מישראל, הוא ישלם לה את כל הוצאותיה בישראל, היא אמרה למוכר שאינה יודעת כמה זה יוצא, ואז המוכר אמר לה 2,000 \$ (עמ' 50, ש' 17-21). כלומר, לפי גרסתה בחקירתה הנגדית המוכר הבטיח לה 2,000 \$ כשיפוי עבור כל הוצאותיה בישראל. הנאשמת אישרה כי התנהלות המוכר נראתה לה חשודה (עמ' 53, ש' 23-24).

הצעתו של המוכר לשלם לנאשמת כל סכום שתרצה, ואף 2,000 דולר לאחר חזרתה מישראל, כשיפוי בגין כל הוצאותיה בישראל, מעלה בבירור, כי ככל שאכן הייתה הצעה כזו, הרי שההצעה לתשלום הינה בעבור בלדרות הסמים, ולא ניתן לקבל את טענתה של הנאשמת שהוצע לה סכום כאמור ללא שום סיבה נראית לעין, ואף לא את הטענה שהועלתה על-ידי בא כוח הנאשמת לפיה מדובר "בהתערבות" שהציעה איזיק על כך שהיא לא תיהנה בטיול. טענות אלה אינן עולה בקנה אחד עם השכל הישר. הבטחה כזו לתשלום על ידי המוכר מתיישבת עם מודעות של הנאשמת לכך שההבטחה לתשלום הכסף היא בתמורה לייבוא הסמים לישראל, ולא עם מתנה תמימה של מוכר תיקים ללקוחה אקראית.

בשולי עניין זה יובהר כי בתשאל הראשוני מסרה הנאשמת שהיא קיבלה את התיק במתנה מאותו איזיק, שאמר לה שכאשר יהיה לה כסף, היא תחזיר אותו (עדות גב' ולנסי, פרו' עמ' 50, ש' 31-32), כלומר כשהיה לה כסף היא תשלם לו עבור התיק. האמירה לפיה המוכר אמר לה שתשלם לו בדיעבד עבור התיק, אינה עולה בקנה אחד עם האמירה לפיה המוכר אמר לה שישלם לה כסף לאחר שתחזור מישראל. ברם, יש לתת משקל נמוך לדברים שמסרה הנאשמת בתשאל הראשוני, ומכאן שאין מקום לייחס משקל רב לסתירה זו.

ב. קיימת סתירה בגרסאות הנאשמת בשאלה האם המוכר הציע לה את התיק הספציפי

או שהיא בחרה ממגוון התיקים שהציע לה. בתשאל הראשון, כפי שהעידה מי שתרגמה אותו, גב' ולנסי, מסרה הנאשמת, כי מוכר התיקים, איזיק, ניסה לשכנע אותה לקחת את התיק הספציפי הזה (פרו' 25.12.17, עמ' 47, ש' 21-22). בחקירתה הראשונה (ת/17) מיום 17.2.17 מסרה שהיא שוחחה עם פבילולה, ואז ניגש אליהם אדון שאינה מכירה ואמר "אני מוכר תיקים של מחשבים" (עמ' 4, ש' 23-24). הוא הציע לה לקנות תיק מחשב, והיא סירבה. בחקירתה הנוספת מיום 23.2.17 מסרה כי המוכר רצה למכור את התיק, ונתן לה אותו במתנה (ת/18, ש' 21). בהמשך מוסרת שהיא הציע ונתן לה את התיק במתנה (ש' 27). בהמשך הוסיפה ומסרה כי המוכר הציע למכור לה את התיק והיא לא הסכימה לקנות (ת/18 ש' 247). בחקירותיה השונות לא טענה הנאשמת בשום שלב שהיא זו שבחרה את התיק מתוך מגוון תיקים.

לעומת זאת, בעדותה בבית המשפט, בחקירה הנגדית, טענה הנאשמת לראשונה כי המוכר הציע לה כל מיני תיקים, והיא זו שבחרה את התיק של המחשב (עמ' 47, ש' 6-7). הנאשמת אף הוסיפה שחברתה, פבילולה, המליצה לה לבחור את תיק המחשב (עמ' 47, ש' 11-12). בנוסף, כאשר נשאלה בחקירה

נגדית האם קודם לכן המוכר הציע לה את התיק הזה, השיבה תחילה בחיוב, ולאחר מכן מסרה שלא דווקא הציע לה את התיק הזה, אלא הוא מכר תיקים (עמ' 47, ש' 22-25), ופבילה היא זאת שהמליצה לה לקחת את תיק המחשב (עמ' 48, ש' 7-10). זאת בניגוד לגרסאותיה בחקירה שלפיהן המוכר שמע את השיחה בינה לבין פבילה בנוגע למחשב שקיבלה כביכול במתנה מאמה, ולכן הציע לה את תיק המחשב (ת/18, ש' 23-25), זאת לאחר שהנאשמת סיפרה לפבילה שאין לה תיק מחשב. גרסאות אלה אינן מתיישבות זו עם זו.

ג. **הנאשמת הגיעה לישראל לבדה; הנאשמת לא הזמינה מראש מלון בישראל (ת/1ב', עמ' 19, ש' 5-9), ואפילו לא ידעה באיזו עיר נמצא המלון שהיא התכוונה להגיע אליו (ת/1ב', ש' 33-37); הנאשמת הביאה עמה תיק של מחשב נייד, ללא מחשב נייד (ת/1, ש' 85-88).** כל אלה מחזקים את המסקנה שהנאשמת הגיעה לישראל שלא למטרת טיול בלבד, אלא לשם הבאת הסמים.

ד. **הנאשמת רכשה את כרטיס הטיסה רק לאחר הפגישה עם המוכר.** זאת על אף שלדבריה התכוונה לטוס לישראל לרגל יום הולדתה, כאשר לטענתה כבר בחודש ינואר הודיעו לה בעבודה שמאפשרת לה חופשה שתוכל לנצל בחודש פברואר (פרו' 28.12.17, עמ' 24, ש' 10). בכל זאת, הנאשמת לא רכשה כרטיסי טיסה לישראל, אלא רק לאחר שפגשה את המוכר. יצוין כי בחקירתה מיום 17.2.17 מסרה שקנתה את הכרטיסים יומיים-שלושה לאחר הפגישה עם המוכר (ת/1ב', עמ' 22, ש' 1-4), בעדותה בחקירה הנגדית, שבה ואישרה שרכשה את כרטיס הטיסה לאחר הפגישה עם המוכר, אך טענה שאינה זוכרת כמה ימים לאחר הפגישה עם המוכר (פרו' 28.12.17, עמ' 57, ש' 30-31 עד עמ' 58, ש' 1-19). כך או כך, גרסת הנאשמת היא שרכישה הכרטיסים הייתה ימים אחדים לאחר הפגישה עם המוכר. מכאן, מתחזקת המסקנה שכלל שהייתה פגישה עם אותו מוכר, הרי שרק בעקבותיה, ובעקבות הצעת המוכר שהנאשמת תשמש כבלדרית, רכשה הנאשמת את כרטיסי הטיסה.

ה. **גרסת הנאשמת לפיה אמרה לחברתה פבילה שהיא אמורה לטוס לישראל, והמוכר שמע (ת/18, ש' 27-29) אינה עולה בקנה אחד עם העובדה שעד לאותו מועד, לא רכשה הנאשמת כרטיסי טיסה, אלא עשתה זאת רק לאחר מכן, וכן מעלה תמיהה באשר ליכולתו של המוכר לשמוע את השיחה שעה שמדובר היה במקום תיירותי הומה אדם.**

ו. **השימוש דווקא בתיק מחשב כדי לשים בו הלבשה תחתונה.** ההסבר של הנאשמת לכך שהשתמשה בתיק המחשב כדי לשים בו הלבשה תחתונה אינו סביר ולוקה בסתירות. תחילה בהודעתה כאשר נשאלה מדוע היא צריכה תיק מחשב כדי לשים בגדים, הסבירה שפעם טסה לארה"ב והמזוודה שלה נפתחה, וראו את כל בגדיה התחתונים והיא הובכה, ומאז היא שמה את התחתונים בתיק קטן (ת/1, ש' 92-93). בעדותה, בחקירה ראשית, לעומת זאת, סיפרה שהאירוע שבו נאלצה להוציא את הדברים ממזוודתה, אירע בקוסטה ריקה (פרו' 28.12.17, עמ' 17, ש' 14). מחקירתה הנגדית עלה כי מדובר באירוע שהיה בארה"ב (פרו' 28.12.17, עמ' 54, ש' 31 עד עמ' 55, ש' 4), אך בהמשך הבהירה שוב שמדובר באירוע שהיה בנמל התעופה בקוסטה ריקה (פרו' 28.12.17, עמ' 56, ש' 13). בסופו של דבר הבהירה הנאשמת כי האירוע היה בחזרה מטיול לארה"ב, בנמל התעופה בקוסטה ריקה (עמ' 56, ש' 30).

אף בהתעלם מהשאלה היכן היה האירוע שבו פתחו לה את המזוודה, קיים חוסר הגיון פנימי בגרסת

הנאשמת לפיה לקחה את תיק המחשב כדי לשים בו בגדים תחתונים (ת/18, ש' 40-55), שהרי אילו רצתה להפריד בגדים אלה, ולשמור עליהם שלא יתפזרו או ייראו במקרה שמזוודתה תיפתח, הייתה יכולה לשים אותם בשקית אטומה או בתיק מתאים, ולא בתיק מחשב. ההסבר של הנאשמת לפיו לא שמה את הבגדים התחתונים בשקית אטומה, משום שלא הייתה לה שקית בבית (עמ' 56), ולכן השתמשה בתיק המחשב הנייד לבגדים התחתונים, אינו מעורר אמון.

ז. **התיק, כאשר הוא ריק מבגדים, כבד באופן יחסי,** כך גם הרגישה השוטרת לינוי עמרם שהחזיקה את התיק (ת/4), וכך גם הרגישה השוטרת לירן סגל (פרו' 25.12.17, עמ' 23, ש' 20-29). מכאן, שאין זה סביר שהנאשמת קיבלה את התיק כשהוא ריק, מבלי שהרגישה שמסקלו כבר באופן בלתי סביר.

ח. **בחקירתה מסרה הנאשמת שאמה קנתה לה מחשב נייד, עוד לפני שקיבלה את התיק מהמוכר** (ת/1, ש' 16; ת/18, ש' 24), כך גם מסרה בעדותה בבית המשפט (פרו' 28.12.17, עמ' 18, ש' 14). לעומת זאת, בתשאול הראשוני, כפי שהעידה גב' ולנסי, מסרה הנאשמת כי המוכר שכנע אותה לקחת את התיק הזה, בתקווה שהיא תרכוש בעתיד מחשב נייד (פרו' 25.12.17, עמ' 47, ש' 24), והוסיפה כי אין לה מחשב נייד ושיום יבוא ויהיה לה, ואולי אמה תקנה לה (עמ' 51, ש' 14-15). בחקירתה הנגדית שבה והכחישה שאמרה בתשאול הראשוני, שכאשר המוכר נתן לה את התיק, עדיין לא היה לה מחשב נייד (פרו' 28.12.17, עמ' 61, ש' 5-9). הדברים סותרים אלה את אלה, ואינם מעוררים אמון. אמנם, מכיוון שהתשאול הראשוני בוצע בטרם התאפשר לנאשמת להיוועץ בעו"ד, הרי שאין מקום לייחס לסתירה זו משקל משמעותי. עם זאת, הנאשמת כלל לא ידעה לומר בעדותה בבית המשפט של איזו חברה (מותג) המחשב הנייד שלה (פרו' 28.12.17, ש' 22-23), ויש בכך כדי להחליש את גרסתה לפיה יש ברשותה מחשב נייד.

ט. **בכל הנוגע לשטרות הישראליים שהחזיקה הנאשמת,** העיד מר סגל, כי תחילה הנאשמת מסרה שקיבלה את השטרות מחברת הנסיעות, ולאחר מכן היא שינתה את גרסתה ומסרה שקיבלה אותם מהבנק (פרו' 25.12.17, עמ' 25, ש' 28-29; עמ' 27, ש' 6-8). הנאשמת הכחישה שמסרה שקיבלה אותם מחברת הנסיעות, וטענה כי גרסתה הייתה תמיד שהמירה את השטרות בבנק (פרו' 28.12.17, עמ' 19, ש' 8-11; וכן בעמ' 33, ש' 27-31). אף בעניין זה, מכיוון שהתשאול הראשוני בוצע בטרם התאפשר לנאשמת להיוועץ בעו"ד, הרי שאין מקום לייחס לסתירה זו משקל משמעותי.

י. **אי סבירות ארגון הטיול בישראל.** הנאשמת התכוונה להשתכן בכל התקופה במלון בתל אביב, כאשר כוונתה הייתה לבקר בים המלח, ירושלים ובצפון הארץ (פרו' 25.12.17, ש' 13-28). ראשית, יש לתהות על כך שהנאשמת לא דאגה מבעוד מועד להזמין מקום בבית מלון. שנית, נדמה כי אין התאמה בין המקום שבו בחרה להתאכסן, לבין האזורים שבהם לטענתה התכוונה לסייר. כמו כן, העדר תכנון הטיול אינו מתיישב עם רצונה העז מילדותה לבקר במקומות הקדושים לנצרות ולעובדה שבמשך תקופה ארוכה חסכה כסף לטיול (סכום של שלוש משכורות חודשיות). עם זאת, כפי שטענה ב"כ הנאשמת, יש לבחון את הדברים מנקודת מבטה של הנאשמת, ולא מנקודת מבטו של תייר ישראלי סביר, ומכאן שיש לייחס לעניין זה משקל מועט בלבד.

יא. **הנאשמת מסרה גרסאות סותרות בשאלה מהיכן השיגה את כרטיס הביקור של המלון.**

בתשאל הראשוני, כפי שעולה מעדותו של מר סגל, הוא שאל את הנאשמת כיצד כרטיס הביקור הגיע אליה, והיא מסרה שדרך חברת הנסיעות (פרופ' 25.12.17, עמ' 25, ש' 23). לעומת זאת, בחקירתה מיום 23.2.17 (ת' 18, ש' 56-57) מסרה כי לפני הטיסה מצאה באיזו מסעדה את כרטיס הביקור הזה (ש' 56-57). בעדותה בבית המשפט, מסרה הנאשמת שיכול להיות שקיבלה את כרטיס הביקור של המלון מסוכנות הנסיעות או שמצאה אותו במסעדה מקומית (פרו' 28.12.17, עמ' 19, ש' 15-19), ולא זכרה איזו מהאפשרויות היא הנכונה (פרו' 28.12.17, עמ' 33, ש' 19-20). ריבוי הגרסאות, והעובדה שבעדותה בבית המשפט כלל לא ידעה לומר מהיכן השיגה את כרטיס הביקור של המלון, מחלישים את מהימנותה.

הכרטיסים נרכשו במזומן באופן שמקשה על ההתחקות אחר הרכישה. העובדה ששילמה על כרטיסי הטיסה במזומן (ת' 18, ש' 78-79), ולא הזמינה אותם באמצעות כרטיס אשראי, מחזקת את המסקנה שניתן לה כסף כדי שתרכוש את הכרטיסים, ולא רכשה את כרטיסי הטיסה מכספה שלה. כך גם **טענתה ששוחחה עם נציג המלון בטלפון, מטלפון בבית קפה** (ת' 1, ש' 83-84), באופן שאינו מאפשר להתחקות אחר השיחה.

יב. גרסת הנאשמת לפיה שוחחה עם חברתה פביולה על הטיסה לישראל, מעוררת תמיהה לנוכח טענתה שאפילו אינה יודעת את שם משפחתה של פביולה (ת' 18, ש' 155-156; וכן פרו' 28.12.17, עמ' 42, ש' 13-14), לא ראתה אותה שנים (ת' 18, ש' 160; פרו' 28.12.17, עמ' 42, ש' 12-13, ולא הייתה איתה בקשר (ת' 18, ש' 163). אין לה אף את מספר הטלפון של פביולה (פרו' 28.12.17, עמ' 42, ש' 15).

יג. סתירה נוספת נוגעת לשאלה מהיכן נודע לה על שמו של המוכר, אייזיק. בחקירתה במשטרה מסרה הנאשמת כי פביולה אמרה לה ששמו של המוכר הוא אייזיק (ת' 18, ש' 31; ת' 19, עמ' 8, ש' 10-15). לעומת זאת, בחקירתה הנגדית מסרה שפביולה שאלה את המוכר לשמו תוך כדי השיחה בנוכחותה (פר' 28.12.17, עמ' 51, ש' 7-12).

יד. סתירה נוספת קיימת בשאלה האם קיימת היכרות קודמת בין פביולה לאייזיק, כאשר בחקירתה מסרה הנאשמת כי אימא של פביולה קנתה קודם לכן מאייזיק דברים, הייתה חייבת לו כסף והוא גבה ממנה חוב (ת' 19, עמ' 33, ש' 16-28). זאת בניגוד לגרסתה קודם לכן, לפיה אין קשר בין חברתה לאייזיק (ת' 19, עמ' 4, ש' 35-36). בעדותה בבית המשפט מסרה גרסה שאינה קוהרנטית, תחילה העידה "אני זוכרת שהוא גבה ממנה" (פר' 28.12.17, עמ' 51, ש' 31), אך בהמשך שבה והכחישה שפביולה מכירה את אייזיק בעניין חוב (פרו' 28.12.17, עמ' 52, ש' 9-11), ומסרה שפביולה ואייזיק לא מכירים (שם, בש' 13).

21. בחינת מכלול גרסאותיה של הנאשמת מעלה כי מדובר בגרסה מיתממת שאינה ראויה לאמון. ניסיונה לטעון כי קיבלה באקראי מאדם שאינה מכירה במתנה תיק מבלי שידעה או אף חשדה שיש בו סמים במשקל קרוב לקילוגרם איננה מתיישבת עם ההיגיון. בפרט לא ניתן לקבל את טענתה שאותו מוכר נתן לה התיק במתנה ואף אמר לה שלאחר שתחזור לישראל, ייתן לה \$ 2,000, מבלי שידעה או חשדה שיש בתיק סמים, וזאת על אף שהנאשמת עצמה אישרה שהתנהלותו זו של המוכר נראתה לה חשודה. חוסר ההיגיון מתחזק נוכח הסתירות הרבות וחוסר הקוהרנטיות בגרסאות שנמסרו על ידה כפי שפורטו לעיל ועל כן לא ניתן לקבלה.

2. מודעות הנאשמת - דין

22. העבירה של ייבוא סם לישראל, לפי סעיף 13 לפקודת הסמים היא עבירה של מחשבה פלילית. סעיף 20 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 מגדיר מחשבה פלילית כ"מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות ולאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה".

23. משנדחתה גרסת הנאשמת כמפורט לעיל, יש לבחון האם המאשימה הוכיחה את ידיעתה של הנאשמת כי בתיק שהביאה ארצה היו סמים.

24. לאחר שבחנתי את הראיות והעדויות שהובאו, סבורני כי ידיעתה של הנאשמת בדבר הימצאות הסמים בתיק הוכחה מעבר לכל ספק סביר כפי שיפורט להלן.

25. העובדה כי הנאשמת הביאה עמה ארצה תיק שמיועד למחשב נייד נישא, ללא מחשב נייד, וארזה בתוכו בגדים תחתונים מבלי שמסרה גרסה מתקבלת על הדעת למעשה, מלמדת כי היא ידעה על תוכנו של התיק.

בהעדר כל הסבר הגיוני לאריזת הבגדים התחתונים דווקא בתוך תיק מחשב נייד נראה כי אריזת בגדים תחתונים בתוך תיק אשר מיועד למחשב נייד נועדה "להרחיק" אנשים מלערוך חיפוש מדוקדק בתיק נוכח המבוכה האינהרנטית שבחיטוט בבגדיו התחתונים של אדם.

ההסבר לפיו הבגדים התחתונים נארזו בתיק המחשב הנייד בכדי שלא יתפזרו במקרה של חיפוש נעדר הגיון נוכח העובדה שניתן היה לארוז אותם בכל תיק אחר או בשקית אטומה. הבאת דווקא תיק מחשב נייד מחו"ל שאין כל צורך אמיתי בהבאתו ארצה מלמדת על ידיעתה של הנאשמת על חשיבותו ותכולתו.

26. המסקנה המתחייבת מהתנהגותה של הנאשמת בהבאת תיק שבפועל אין לה כל צורך בו הינה כי ידעה כי התיק מכיל סמים.

27. על פי "חזקת המודעות" אדם מודע, בדרך כלל, למשמעות התנהגותו, מבחינת טיבה הפיזי, קיום נסיבותיה ואפשרות גרימת התוצאות הטבעיות שעשויות לצמוח ממנה. חזקה זו משקפת הנחה, המבוססת על ניסיון החיים, שלפיה בני-אדם מודעים לרכיבים העובדתיים של מעשיהם. הנחה זו נסמכת על כך שכל אדם בר-דעת רוכש ניסיון מינימאלי בחיי יום-יום, המלמד אותו להיות ער לפרטי התנהגותו מבחינת טיבה, נסיבותיה ותוצאותיה. בהקשר זה ראו ע"פ 807/99 **מדינת ישראל נ' עזיזאן** (8.12.99):

"מחשבה פלילית היא עניין שבלב. באין ראיה ישירה לגביה פונים לחזקת המודעות, שעל-פיה בני-אדם מודעים למעשיהם (מבחינה פיזית), לקיומן של הנסיבות החיצוניות הרלוונטיות, וכאשר מדובר בעבירות תוצאתיות - אף לתוצאות העלולות לצמוח ממעשיהם. חזקה זו משקפת את ההנחה, המבוססת על ניסיון החיים, ולפיה בני-אדם מודעים לרכיבים העובדתיים של מעשיהם. עמד על-כך פרופ' פלר, בצינו: "יוצאים מן ההנחה... [שהאדם] מודע לכל אלה, מעצם כך שיש לו הפוטנציאל המנטלי-ההכרתי להיות מודע להם. מניחים זאת, משום שכל אדם בר-דעת רוכש ניסיון מינימאלי בחיי יום-יום, המלמד אותו להיות ער לפרטי התנהגותו מבחינת טיבה, נסיבותיה ותוצאותיה" (ש"ז פלר יסודות בדיני עונשין (כרך א) [12], בעמ' 543)".

28. אמנם חזקה זו הינה חזקה עובדתית בלבד, אשר אינה מעבירה את נטל ההוכחה אל שכמה של הנאשמת, ואולם סבורני כי אין בהסברים אשר סיפקה הנאשמת, אשר לא נמצאו מהימנים, כדי לסתור

את החזקה או כדי ליצור ספק כלשהו. גרסתה של הנאשמת, אשר השתנתה מעת לעת, לא הצליחה לעורר ספק סביר שלא ידעה כי בתוך התיק מוסלקים הסמים, ומשכך ההנחה לפיה ידעה כי מדובר בהבאת סמים מסוכנים נותרת בעיניה.

29. כאמור לעיל, גרסת הנאשמת נדחתה בכללותה כבלתי מהימנה. ברם, אף אם הייתה מתקבלת גרסת הנאשמת לפיה אכן אותו מוכר בשם אייזיק מסר לה את התיק במתנה, תוך שהבטיח לה שייתן לה סך של \$ 2,000 כאשר תחזור מישראל, כאשר הנאשמת עצמה מסרה שהתנהגות זו של המוכר נראתה לה "לא נורמלית" והתנהלותו של המוכר נראתה לה "חשודה", היה בכך לכל הפחות כדי להצביע על עצימת עיניים השקולה לידיעה.

30. נוכח המפורט לעיל, ובהעדר קיומה של גרסה שיש בה כדי להסביר את התנהגותה, סבורני כי הטענה לפיה הנאשמת הייתה מודעת לתוכנו של התיק, או לכל הפחות עצמה את עיניה נוכח האפשרות, הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

3. זכות ההיוועצות בעו"ד - התשאול הראשוני בנתב"ג

31. ב"כ הנאשמת טענה כי נפגעו זכויותיה של הנאשמת שעה שלא ניתנה לה האפשרות להתייעץ עם עו"ד התשאול הראשוני בשדה התעופה, וכי לא התאפשר לה להתייעץ עם עו"ד דובר השפה הספרדית טרם חקירתה.

על פי העדויות והראיות עולה כי כבר בשלב התשאול הראשוני, במהלך החיפוש, עוד טרם חקירתה הראשונה, הנאשמת הוזרה בדבר זכות השתיקה וזכות ההיוועצות בעו"ד, תוך תרגום מלא של הדברים לשפתה, ספרדית. תחילה הגיעה למקום גב' ולנסי אשר תרגמה לנאשמת את היותה עצורה וכן את זכויותיה ובהמשך כאשר נאלצה לעזוב, החליפה אותה גב' בן אליאס (הדברים עולים מפורשות מת/4, וכן כך מעדותה של לינוי עמרם עמ' 15 ש' 26-27). גב' ולנסי, אשר זכרה היטב את האירוע, ועדותה מהימנה, העידה שתרגמה לנאשמת את זכותה לשמור על שתיקה, ושיש לה זכות לבקש עורך דין, ואם אין לה את הכסף או האמצעים אז המדינה תספק לה (עמ' 49, ש' 1-13), הנאשמת הבינה את תוכן האזהרה (עמ' 49, ש' 15).

הינו, כבר בשלב הראשוני הוסברו לנאשמת זכויותיה בשפה הספרדית שאותה היא דוברת (שם, עמ' 16 ש' 2). מר סגל העיד כי היא הקריא לנאשמת את זכויותיה, והמתורגמנית תרגמה (פרו' 25.12.17, עמ' 35). נאמר לה שיש לה אפשרות להיוועץ עם עורך דין (עמ' 35, ש' 13-14). עם זאת, באותו שלב לא התאפשר לנאשמת להיוועץ בפועל בעו"ד, וזאת משום שלדברי מר סגל, מתן האפשרות בפועל להיוועץ בעורך דין הוא רק לפני תחילת החקירה במשטרה, ולא בשלב התשאול הראשוני (עמ' 44, ש' 23 - עמ' 45, ש' 5). עוד יש לציין כי תשאול זה לא תועד בזמן אמת, בדרך של רישום הודעה או באופן חזותי או קולי, אלא רק בדיעבד, באמצעות זיכרון דברים. בנסיבות אלה, כאשר הנאשמת הוזרה כדין בדבר זכותה להיוועץ בעו"ד, אך לא התאפשר לה בפועל לעשות כן, ובהעדר תיעוד בזמן אמת של הדברים שאמרה, סבורני כי יש לייחס משקל נמוך לדברים שאמרה הנאשמת בתשאול הראשוני, טרם חקירתה הראשונה.

לעומת זאת, החקירה הראשונה מיום 17.2.17 (ת/1) בוצעה לאחר שהוזרה פעם נוספת בדבר זכות ההיוועצות, ואף התייעצה בפועל עם עו"ד מטעם הסניגוריה הציבורית, הגם שאין המדובר בעו"ד אשר דובר את השפה הספרדית. חקירה זו תועדה באופן חזותי וקולי. באותו מעמד חזר והסביר מר סגל את זכויותיה של הנאשמת בשפה הספרדית ווידא כי היא מבינה את הדברים. הנאשמת אישרה כי היא מבינה את זכויותיה (ראו ת/1ב' עמ' 3 ש' 5) ואמרה "ניסיתי לדבר עם העורך דין והוא אמר לי שלא... בגלל... שהוא כמעט הוא לא הבין

אותי, אני העדפתי לשמור על זכות השתיקה עד שאני אוכל לדבר עם מישהו" (שם, ש' 9-7). בהמשך אומר החוקר סגל כי יש לה בחירה ושואל אותה "מה את רוצה לעשות עכשיו? האם את רוצה לחלוק אתנו את... מה שקרה... עכשיו את צריכה להחליט" (שם, ש' 39-37). הנאשמת אומרת "הבנתי את הבחירה" (עמ' 4 ש' 5) ומתחילה לגולל את גרסתה, והדברים מתורגמים במלואם. בנסיבות אלה, לגבי החקירה הראשונה (ת/1), אין מקום להפחית ממשקלה או לפסול אותה.

לפיכך, לדברים שאמרה הנאשמת בתשאל הראשוני, טרם התייעצה עם עו"ד, ושלא תועדו בזמן אמת כנדרש, יש לתת משקל נמוך. זאת במובחן מהודעתה הראשונה (ת/1-1/ב') אשר נמסרה לאחר שהתייעצה עם עו"ד מטעם הסניגוריה הציבורית, ושתועדו באופן חזותי וקולי, אשר אין מקום להפחית ממשקלה.

למעלה מן הצורך יצוין, כי אף אם היה מקום לפסול כליל את הדברים שאמרה הנאשמת בתשאל הראשוני, טרם החקירה הראשונה, לא היה בכך כדי לשנות מן התוצאה.

4. ראשית הודיה, שתיקה ומחדלי חקירה

32. בחקירתה (ת/1ב), אשר ניתנה לאחר שהוזהרה כדון, כאשר הנאשמת נשאלה מה שמו של הבחור ששלח אותה לישראל, היא השיבה "יצחק" (עמ' 26, ש' 35-34). ב"כ המאשימה ביקשה לראות בדברים אלו משום הודאה ולכל הפחות ראשית הודיה. ב"כ הנאשמת התנגדה לכך. בהקשר זה, סבורני שיש לקבל את טענת ב"כ הנאשמת, ולא לראות בדברים האמורים משום הודאה או ראשית הודאה. לא ניתן לשלול את האפשרות שמדובר באי הבנה של הנאשמת את הקשר הדברים, כאשר הנאשמת סברה בטעות שהיא נשאלת מהו שמו של אותו מוכר שאליו התייחסה קודם לכן, מבלי שהבינה את מהות השאלה שבה נאמר לה שאותו אדם "שלח אותה". מכלול גרסאותיה של הנאשמת מעלה כי בשום שלב היא לא הודתה בכך שידעה שבתיק היו סמים, ואיני סבור שיש לראות את תשובתה לשאלה זו באופן שונה מהמכלול.

33. כפי שטענה ב"כ הנאשמת, אכן אין מקום לזקוף לחובת הנאשמת את העובדה ששמרה על זכות השתיקה בחקירתה בתאריך 20.2.17 (ת/15-16), וזאת לאור העובדה שעשתה זאת, בהנחיית באת כוחה, והואיל והיחידה החוקרת לא המתינה עד להגעת באת כוח הנאשמת כדי ליעץ לנאשמת. בנסיבות אלה, אין מקום להסיק דבר לחובת הנאשמת משתיקתה. ברם, אין בכך די לשנות את התוצאה.

34. טענה נוספת של ההגנה מתייחסת למחדלי חקירה, ואולם סבורני כי אין בטענה זו כדי לסייע לנאשמת. אכן, המשטרה לא נטלה טביעות אצבע מדפנות התיק או מארזת הסמים. בהקשר זה יש להניח לטובת ההגנה, כי אילו הייתה מתבצעת בדיקה כאמור, הרי שלא היו נמצאות טביעות אצבע של הנאשמת על גבי החלקים הסמויים של התיק או על גבי הסמים, ואולם אין בכך כדי לסייע לנאשמת או כדי לעורר ספק סביר בנוגע למודעות הנאשמת לקיומם של הסמים, אף בהנחה שלא היא עצמה הטמינה את הסמים בתיק.

סוף דבר

35. נוכח כל האמור לעיל, אני קובע כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה והוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי הנאשמת ביצעה את המיוחס לה בכתב האישום, וכי התקיים היסוד הנפשי הנדרש. שוכנעתי מעבר לספק סביר כי הנאשמת ידעה שבתיק המחשב שנשאה במזוודתה בעת שנכנסה לישראל, היו סמים, ולכל הפחות חשדה ועצמה את עיניה.

משכך אני מרשיע אותה בעבירה של יבוא סם מסוכן, לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973.

ניתנה היום, א' אייר תשע"ח, 16 אפריל 2018, במעמד הצדדים